

hun ikke ret kunde forklare sig. Torben var oprømt og havde næsten ikke Øjnene fra Jytte, der syntes febrilsk urolig.

Da de havde siddet lidt og talt, tog Torben en stor Konvolut op af sin Brystlomme og trak et Par Fotografier frem.

„Jeg har taget disse her med,“ sagde han. „Jeg tænkte, det maaske kunde more Dem at se dem. F. Eks. dette —“

Han rakte et Kabinetsbillede over til Fru Bertha, der sad paa den anden Side af Bordet.

„Nej se!“ udbrød hun. „Hvad er det for en prægtig gammel Gaard?“

„Det er Favsingholm.“

„Er det sandt? Men det begriber jeg ikke. Asmus sagde —.“

„Ja, det forstod jeg paa Dem igaar. Derfor har jeg netop taget disse Ting med. Jeg syntes, De skulde dog vide, hvordan Favsingholm virkelig ser ud.“

Jytte, der straks havde strakt sig frem for at kigge paa Billedet over sin Mors Skulder, trak sig uvilkaarlig lidt tilbage, da det gik op for hende, at det var hendes tilkommende Hjem, hun her præsenteredes for.

„Men De har virkelig ogsaa altid selv sagt, Dihmer, at Favsingholm var en gammel Røverrede,“ sagde Fru Bertha.

„Gaarden har en ret mærkværdig Historie — ja. Der har paa den samme Grund staaet baade en Sørøverborg og et Sortebroderkloster. Man kan endnu af og til fiske Stykker af gamle Rustninger og Sværd op af Borggraven. Bygningen er desværre bleven en Del forsømt, og det er sagtens det, Asmus har lagt Mærke til, siden han har fundet den saa uhyggelig. Men nu skal det hele gøres grundigt i Stand baade udvendig og indvendig.“

Han rakte to andre Billeder over Bordet, et til Fru Bertha og et til Jytte.

„Det er et Parti af Parken,“ fortalte han om det sidste. „Den er heller ikke i den Stand, den skulde være. Men den skal jeg ogsaa tage fat paa, naar jeg kommer hjem. Det er Engene og Fjorden, man ser lidt af bagved Træerne. Hele Fjordindløbet har man Udsigt til fra de fleste af Værelserne paa første Sal. Engene er herlige, kan De tro, — især om Foraaret.“